

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

'Ετος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αυτός ο χρόνος θάχη περισσεύματα γενναία.

'Ο Ρωμής τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνη,
Κι' όταν έχω εξυπνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στό 'Βξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τó 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηται — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρωμής μας μία δεκάρα.

Σαράντα και διακόσα
και ρεζιλίκια τόσα.

'Οκτώ και δέκα μηνός Φλεβάρη
κι' οί μσκαράδες εις τó ποδάρι.

Φασουλής και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

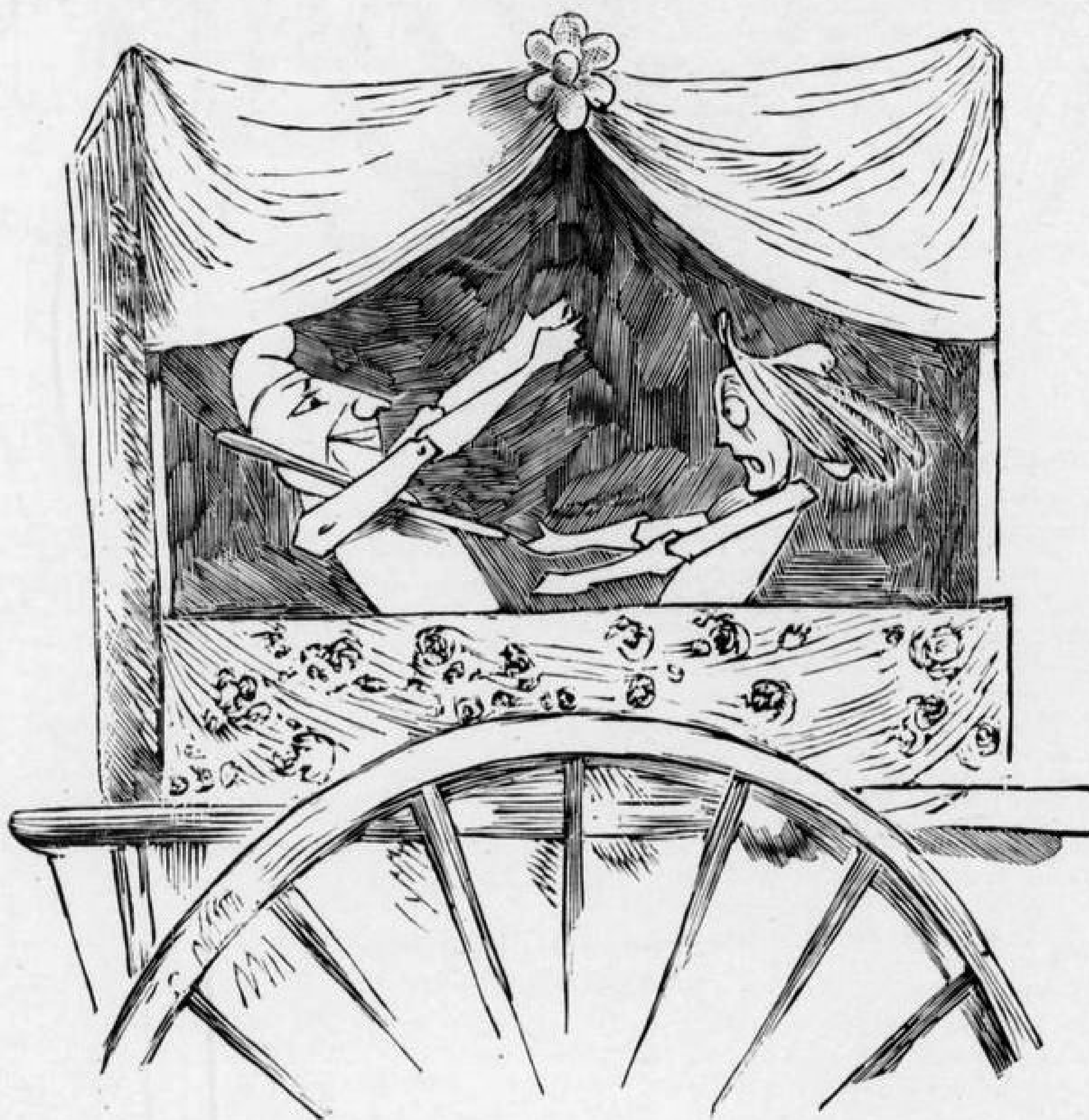
('Ο Φασουλής κι' ό Περικλής άπάνω εις τó κάρο
φάλλον πολλών τόν άμπακο και τόν κακό των φλάρο.)

- Φ.— Τόπο εύθης ανοίξετε σ' έμάς τούς μσκαράδες,
κι' ακούσετέ μας μηδ στιγμή και άνδρες και κυράδες.
Είς τάρματα, κηφηναριό, και άς χαλάσ' ή σφαίρα,
διότι πάλιν έρχεται ή καθαρή Δευτέρα,
και παύουν ντέφια, τούμπανα, ζουρνάδες και κλαρίνα,
και δέν θά είναι 'Αμαζών ή Τρελλοκατερίνα,
και καθεμιά μετανοεί και πάει 'στό κελλί της
κι' ό θεολόγος Δαμαλάς θά 'βγή Μητροπολίτης
και με την πατερίτσα του θά μάς διαβάση βλους
και πονηρά τελώνια θά βγάλη και διαβόλους.
Μουντζουρωθήτε βλοι σας, ώ άνδρες 'Αθηναίοι,
ώ 'Αχαιοί εύκνήμηδες, και γέροντες και νέοι,
και σύμπαντες κατέλθετε 'στόν εύγενή άγώνα
ξεδράκωτοι, ξετσιπωτοι, με βνου σιαγόνα,
κι' ανάποδα καθίστε άπάνω σέ γαϊδουρι
και πάρτε τά 'πίσω μου να τάχετε για μούρη.
- Π.— Σε χαιρετώ ένθουσιών από αυτού του κάρου,
δαιμόνιον πτολιέθρον και 'Αστυ του Πινδάρου,
με όλα τά τετράποδα, με βλους τούς ανθρώπους,
με τούς μεγάλους άνδρας σου και τούς αντιπροσώπους.
'Αθήναι ισστέφανοι και πόλις της Παλλάδος,
ώ σέμνωμα και κόσμημα συμπάσης της 'Ελλάδος,
έστία φώτων άσβεστος και ήβονών άρρήτων,

πανσόφων φροντιστήριον, διαίτημα Χαρίτων,
που κάθε Μούσα τραγουδεί μ' έμέ τόν τροβαδούρον
τό κάλλος σου τó άφθιτον, τούς ποταμούς των ούρων,
και ξένον και Ιθαγενή καταμαγεύεις κόσμον
δι' εύωδίας διαρκούς καθβαλινών εύδσμων.
Σε χαιρετώ, πτολιέθρον της κλασικής παιδείας,
που ηύξησε την φήμην σου πολύ ό Καθβαδίας,
κι' ίδου έντός των σπλάγχχνων σου εύρίσκει δόξης πλουτον
κι' οί Ευρωπαίοι χάσκουνε και λέγουν με τόν νού των:
«αυτά ειςι πραγματικώς αί αληθείς 'Αθήναι
»κι' οί 'Ελληνες απόγονοι του Περικλέτου είναι,»
και κάθε τόσο έρχονται και τά έδάφη σκάπτουν,
κι' επιγαμίας μεθ' ήμων συχνότατα συνάπτουν,
και δι' αυτήν την δόξαν μας κι' ό Βίσμαρκ συναινεί
έπιγαμία Γερμανών κι' 'Ελλήνων να γενή,
και ό κλεινός Διάδοχος την Δωροθέαν πέρνει
και μες 'στης τόσαις δάφναις του ό βασιληάς μας γέρνει,
κι' εμπρός των βλέπουν οί Ρωμηοί βλο τόν κόσμο νανο
και πίνουν ένα ναργιλέ ακόμη παρκάνω.

- Φ.— Σας χαιρετώ, Γαδαρηνοί, συμπατριώται ψεύταις,
σοφοί αρχαιοκάπηλοι, όμογενείς και κλέφταις
που έγιναν τά μούτρα σας μούτσούνας της τιμής,
και μετ' έμου σας χαιρετώ και ό θεός 'Εραμής.
Και τίς πιστεύει αληθώς, σαν 'δη τά μούτσουνα σας,
πώς εισθε σεις οί κλέπτοντες τόν κάθε γειτονά σας,
πώς έγινε τó έθνος σας της κλεφτουριάς λιμέρι

καὶ πῶς δὲν εἶναι παστρικὸ τὸ τίμιό σας χέρι ;
 Καὶ ποῖος, ὅταν μ' ἐξαφιν, καλοῖ μου συμπολίται,
 περὶ τιμῆς καὶ ἀρετῆς νυχθημερὸν λαλήτε,
 ἔμπορεὶ νὰ ἴπῃ πῶς εἴθε σεῖς εἰ ἄνθρωποι τῆς σπεύρας,
 ποῦ κλέπτει τοὺς Κυζικηνούς καὶ Ἀττικούς στατήρας ;
 Καὶ ποῖος, ὅταν λέγετε περὶ πατρίδος τόσα
 καὶ δι' αὐτὴν ξηραίνεται ὁ λάρυγξ καὶ ἡ γλῶσσα,
 ἔμπορεὶ νὰ ἴπῃ πῶς εἴθε σεῖς ποῦ φεύγετε τρεχάτοι,
 ὅταν μαροῦτι σὰς βρωμᾶ κι' ὁ Ἄρης σὰς τοράττη,
 καὶ κρύπτεσθε φρυάττοντες εἰς πίθους κι' ἀποπάτους,
 μήπως κανένας σταυρωτῆς σὰς πιάσῃ ἐπιστράτους ;
 Καὶ ποῖος, ὅταν σέρνετε τῆς σπάθαις σας ἑστέους δρέμους
 κι' ὡς Πέρθοι καὶ Ἀρτανιὰν σηκώνετε τοὺς ὤμους,
 ἔμπορεὶ νὰ ἴπῃ μὲ ἔλον σας ἐκεῖνον τὸν ἀέρα
 πῶς πράσσα μόνο κόβετε κι' ἀγγυύρια πέρα πέρα ;
 Καὶ ποῖος, ὅταν θεωρῇ ἑστὸ ἐντιμὸν σας στήθος
 χρυσοῦν σταυρῶν καὶ ταινιῶν καὶ παρασήμων πληθὺς,
 ἔμπορεὶ νὰ ἴπῃ πῶς εἴθε σεῖς ποῦ θέλετε κρεμάλα
 δι' ἔθνικῶν γαιῶν κλοπὰς, πλαστογραφίας κι' ἄλλα ;
 Καὶ ποῖος, ὅταν θὰ ἴδῃ καὶ τὸν γνωστὸ σταυρὸ μου,
 ἔμπορεὶ νὰ ἴπῃ πῶς εἰ σταυροὶ κατήντησαν τοῦ δρόμου,
 πῶς εἶναι ἀξίες αὐτῶν ὁ κάθε μασκαρᾶς

κι' ὡς τενεκέδες δένονται ἑστῶν σκύλων τὰς οὐράς ;
 Καὶ ποῖος, ὅταν σήπτεσθε ἑστὰ τόσα καφφενεῖα
 καὶ ὥρας ἠλιάζεσθε ἀνὰ τὰ Πρυτανεῖα
 καὶ μὲ τὰς συζητήσεις σας τὸ ἔθνος συγκινεῖτε,
 ἔμπορεὶ νὰ ἴπῃ πῶς εἴθε σεῖς ὅπου αὐτοκτονεῖτε ;
 Καὶ ποῖος, ὅταν ἔρημον ἀφίνετε τὸν εἶκον
 καὶ τρέχετε ἑστέας διδασχὰς τῶν ἱεροκηρύκων
 καὶ ἐδηγεῖσθε δι' αὐτῶν ἑστέας ἀρετῆς τὸν δρόμον,
 ἔμπορεὶ νὰ ἴπῃ πῶς εἴθε σεῖς ληστοὶ τῶν ὑπονόμων
 καὶ πῶς γιὰ ψόλλου πῆδημα ἡμέρα μεσημέρι
 σκοτόνετε τὸν ἀδελφὸν μὲ βόλι καὶ μαχαίρι ;
 Καὶ ποῖος, ὅταν ἑστέους χορεύς ἐν ἔλῃ τῇ χαρᾷ σας
 πηγαῖετε τάρσενικὰ καὶ θηλυκὰ μωρὰ σας
 καὶ ἑστῶν μικρῶν τὰς παιδιὰς τοσοῦτον συγκινεῖσθε,
 ἔμπορεὶ νὰ ἴπῃ φιλόστοργοι πατέρες πῶς δὲν εἴθε,
 ἢ πῶς δὲν καταγίνεσθε μὲ πᾶσαν σας φροντίδα
 πολίτας ν' ἀναδείξετε χρησίμους ἑστὴν πατρίδα ;
 Καὶ ποῖος, ὅταν σὰς ἴδῃ μ' ἐρεθισμὸν μεγάλον
 νὰ φύνετε ἑστέους κόρφους σας δι' ἁμαρτίας ἄλλων,
 δὲν θὰ εἴπῃ τὰ ἔργα σας πῶς ἀρετὴ διέπει
 καὶ ἐτι μίτρα σ' ἔλους σας Μητροπολίτου πρέπει ;
 Καὶ ποῖος, ὅταν θὰ ἴδῃ τοὺς ἐρυθρούς κλητήρας,

εἰσαγγελεῖς καὶ δικαστὰς καὶ ἄλλους σὰς σωτήρας,
 θὰ φοβηθῆ γιὰ τίποτε, καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
 ὀρθάνοικτο τὸ σπῆτι τοῦ δὲν θάχῃ πέρα πέρα ;
 Καὶ ποῖος, ὅταν θὰ ἴδῃ μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
 πλουσίους τε καὶ πένητας, νὰ δίδουν τόσοὺς μπάλους,
 θὰ ᾔπῃ ποτὲ πῶς εἴμπορεῖ τῆς πείνας νὰ φοφήσῃ
 καὶ κάθε μαῦρον στοχασμὲν ἀμέσως δὲν θ' ἀφήσῃ ;
 Καὶ ποῖος, ὅταν θὰ ἴδῃ τοὺς φλογεροὺς ἀντάρτας
 χορεύοντας ὅτῳ μέγαρον τοῦ βουλευτοῦ τῆς Ἄρτας,
 ἔμπορεῖ νὰ ᾔπῃ πῶς στάδιον εὐρὺ δὲν μᾶς προσμένει,
 καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις πῶς εἶναι πεινασμένη ;
 Καὶ ποῖος, ὅταν τὴν κλεινὸν Πρωθυπουργὸν θὰ ἴδῃ
 ἐν κλάσμα περισσεύματος ὅτῳ Σπάρταλῃν νὰ δίδῃ,
 δὲν θὰ ξεχάσῃ αὐθωρεῖ τὰ βάσανα τοῦ βίου
 καὶ δὲν θὰ γίνῃ μασκαρᾶς ἀντάξιός θραβείου ;
 Καὶ ποῖος, ὅταν γίνεται χορὸς τῆς Δημαρχίας
 πρὸς ἀνακούφισιν μικρὰν καὶ θάλπος τῆς πτωχείας,
 παρήγορον τὸ δλέμμα τοῦ παντοῦ δὲν θὰ γυρίσῃ,
 ἢ δὲν θὰ κλαύσῃ ἐκ χορᾶς καὶ δὲν θὰ μακαρίσῃ
 ἐκείνους ποῦ εὐτύχησαν νὰ εἶν' ἐδῶ πτωχεῖ,
 ἀφοῦ ἐδέθ' εἰς ἔλους μας φιλόανθρωπος ψυχῆ ;
 Καὶ τίς ἀνὴρ ἢ ἐφηβὸς ἢ ἀκακὸν παιδί,
 ὀπότεν τοῦ σιῶρ Τσιγγροῦ τὰς φυλακὰς ἴδῃ,
 δὲν θὰ θελήσῃ ἀληθῶς, πρὶν ἐν κακοῖς γηράσῃ,
 τοῦ βίου τὸ ἐπίλοιπον ἔχει νὰ τὸ περάσῃ ;
 Καὶ ποῖος, ὅταν θὰ ἴδῃ Γεώργιον τὸν πρῶτον
 ἐν μέσῳ τῶν Ἀδελφῶν καὶ ἄλλων κεχηνότων
 τοὺς μασκαράδες νὰ κυττᾶ μετὰ τὴν φαιήλα δλη,
 δὲν θὰ εἰπῇ πῶς ᾔργηγορα θὰ πάρωμε τὴν Πόλι,
 καὶ δὲν θὰ κράξῃ εὐελπίς καὶ χαίρων μετ' ἡμῶν :
 « Εὐδαίμων καὶ μακάριος αὐτὸς ὁ Ἡγεμῶν,
 » ποῦ ἀμερίμῳ κυβερνᾶ τοιοῦτους μασκαράδες
 » καὶ μετὰ τὰ μούτρα τῶν γελαῶ καὶ πέρνει καὶ παράδες ; »

II.—Περάσετε, περάσετε μετὰ προσωπίδας ὄνων,
 ὦ Κλέωνες καὶ Ἰπέρβολοι τῶν νεωτέρων χρόνων,
 περάσετε, διδάσκαλοι καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
 καὶ Φιντικλήδες συγγραφεῖς καὶ σεις σπανοὶ Σεμτέλοι,
 καὶ πᾶσαν τὴν ἐπίσημον ἄς ἴδω συντροφίαν,
 ποῦ πέρδεται νυχθημερὸν τὴν ζειδωρὸν σοφίαν,
 καὶ εὐωδιάζουν μετὰ αὐτὴν τὰ κλασικὰ ἐδάφη
 καὶ σείονται τῶν εὐκλεῶν προγόνων μας οἱ τάφοι.
 Περνάτε, νέαι εὐτολμοὶ, Σαμφῶν ἀνδρειωμένοι,
 οἱ ἐν σισύραις μαλακαῖς ἐγκεκορδουλημένοι,
 ἔσεῖς ὅπου ἐμάθετε τὴν Φροδελιανὴν
 καὶ ὕψόνετε διάτορον εἰς ἔλα τὴν φωνήν,
 ἔσεῖς ποῦ δίνετε μυτιαῖς εἰς τοὺς Καθηγητὰς σὰς,
 ὅπου μετὰ μύρα χρίετε τὰ νέα σώματά σὰς,
 ἔσεῖς ὅπου κορδόνετε τὰ πιοινὰ σὰς τόσο,
 ἔλατε εἰς τὸ κάρου μου φτερισθῆναι νὰ σὰς δώσω.
 Ἐμπρός, χορεῖα σεβαστῆ ἀνδρῶν ἐπιστημόνων,
 ὅπου τοιοῦτοι γίνεσθε διὰ τὴν προῖκα μόνον,
 καὶ ἀγρυπνεῖτε δι' αὐτὴν ἐπάνω ὅτῳ τραπέζι
 καὶ προξενήτρας πρόσωπον ἢ ἐπιστήμη παίξει,
 ὅταν δὲ τύχετε νυμφῶν καλῶν καὶ πολυπροίκων
 Σεκρεταρίους δέχεσθε ὅτῳ εὐγενῆ σὰς οἶκον,
 καὶ ἡ ἐπιστήμη καταντᾶ μηδαμινὴ κοχότα
 καὶ ἀποτόμως πρὸς αὐτὴν γυρίζετε τὰ νῶτα.
 Ἐμπρός, περνάτε λειτουργοὶ μεγάλοι τοῦ Ὑψίστου,
 δίδωται σεις ἀμείλικτοι τοῦ μαύρου Ἀντιχρίστου,

Ἐβραῖοι μετὰ τὰ γραλικά καὶ μετὰ τοὺς μαστραπάδες,
 παππᾶ—Σκληροί, παππᾶ—χλωροί, καὶ σεις νταυλο-

[παππάδες,

ποῦ θηλυκοὶ καὶ ἀρσενικοὶ σὰς ἀποφεύγουν πῶλοι
 καὶ θέλετε νὰ γίνετε Μητροπολίται ἔλοι.
 Εἰς τοῦτον τὸν κατακλυσμὸν καὶ τὴν ἀνεμοζάλῃν
 τῆς εὐσεβείας βάλετε τὴν προσωπίδα πάλιν,
 καὶ δότε ὅτῳ ἀμαρτωλοῦς ἀγίας συμβουλὰς
 καὶ εἰς ἔλους μας διδάξετε τὰς ἔξα ἐντολάς,
 ὅπως φορέσωμεν καὶ ἔμεῖς τὸν στέφανον τοῦ Λάτα
 καὶ ἐν κατανύξει φάγωμεν τὴν χαβιαροσαλάτα.
 Ἄς ὀγκανίσουν ἀρετὴν οἱ εὐσεβεῖς γαϊδάροι...
 Μακράκη οὐ, Ἀπόστολε μετὰ ξύλινο ποδάρι,
 πλησίασε καὶ φώτισε τὸν νοῦν τοῦ Περικλέτου
 μετὰ τὴν διδασκαλίαν σου περὶ τοῦ τρισυνθέτου.
 Ἐλθέ καὶ οὐ, ὦ Δαμαλᾶ, τῆς ἔριδος τὸ μῆλον,
 καὶ εἰς τοὺς πιστοὺς φανέρωσε τὸ τῶν ἀγγέλων φύλον,
 ἂν εἶναι ἄρρεν δηλαδὴ, οὐδέτερον ἢ θηλυ,
 νὰ μάθωμεν τὸ γένος τῶν καὶ ἔμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι.

Φ.—Περάσετε, περάσετε καὶ σεις αἱ κάτω τάξεις,
 καὶ ἔλατε γύρω νὰ εἰπῶ καὶ εἰς σὰς τὰ ἐξ ἀμάξης.
 Προσέλθετε, χειρῶνακτες, μετὰ τοὺς λοιποὺς ὀμίλους,
 φορέσετε ὡς Σειληνοὶ βλαστοὺς καλλισταφύλους,
 καὶ ἀκορέστως πίνετε τὸν οἶνον τῶν ἀμπέλων,
 καὶ ἐντὸς ὀλίγου ρόδιον σὰς περιμένει μέλλον.
 Προσέλθετε ὅτῳ ἄρμα μου μετὰ βήματα γοργὰ
 καὶ τραγουδεῖτε ἔλοι σὰς «τὰ ζῶα μου ἀργά,»
 καὶ οὔτε ὁ Πρωθυπουργὸς οὐδ' ἄλλος δὲν θ' ἀφήσῃ
 ὁ περιούσιος λαὸς τῆς πείνας νὰ φοφήσῃ.
 Πληρόνετε χωρὶς θυμὸς καὶ ἀνευ γογγυσμῶν,
 αὐξήσετέ μας τὸν παχὺν Προῦπελογοισμὸν,
 καὶ ἂν ψωμί δὲν ἔχετε πρὸς τὸ παρὸν νὰ φάτε
 ὅτῳ Τυροφάγου τὴν χαρὰν μαζί μας ἐντροφάτε.
 Κατηγοροῦν τὴν γάταν μας, καθόσον εἶναι γραῖα,
 οἱ δ' ὀφθαλμοὶ τῆς γαλανοὶ καὶ ἡ οὐρὰ μακραιά.
 Πᾶς ἀρχὸν φαίνεται πρὸς σὰς τὰ μάλα ἐλεήμων,
 ἀλλ' ὅμως μπόλικο νερὸ θὰ φέρῃ καὶ ὁ Φιλήμων,
 καὶ θὰ φυτρώσουν Τράπεζαι πρὸς χάριν σὰς μεγάλαι,
 ὡς δὲ ὁ μέγας Περικλῆς ἐπλήρωνε τοὺς πάλαι
 διὰ νὰ μὴν ἐργάζωνται καὶ ὅτῳ δουλειὰ νὰ ρέθουν,
 ἀλλ' εἰς τὰς λέσχας νὰ γλεντοῦν καὶ νὰ διημερεύουν,
 καὶ πᾶς τις ἐπληρόνεται νὰ κάθεται ἀργός,
 τοιοῦτοτρόπως σήμερον καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς
 τὴν πρώτην δυστυχίαν μας ἐντὸς μικροῦ σαρόνει
 καὶ ἀντὶ νὰ τὸν πληρώνωμεν αὐτὸς θὰ μᾶς πληρῶνῃ,
 ἔμεῖς δὲ παχυνόμενοι ὡς χοῖροι καὶ μανάρια
 μετὰ φιλοσόφων κυνικῶν θὰ τρέχωμεν φανάρια
 καὶ ἐδῶ εἰς τὴν πρωτεύουσάν καὶ εἰς πᾶσαν Ἐπαρχίαν
 νὰ εὐρωμεν φριφρι ὀλίγην δυστυχίαν.

II.—Ἐμπρός, ἔμπρός, περάσετε... ἔ! ἔ! τί μασκαράδες !
 ἄερα ᾔπῃραν ὀδυνὰτὸ κορίτσι καὶ κυράδες,
 καὶ οἱ καλοὶ τῶν σύζυγοι μετὰ πόζα καὶ καμάρι
 ὀπίσω ὅτῳ κυρίας τῶν βαστοῦνε τὸ φανάρι.
 Ὡ κερατῖαι προσφιλεῖς, ἔμπρός διαβῆτε ἔλοι...
 δὲν ἔχουν πλέον κέρατα ὅταν πρῶτα οἱ διαβόλοι...
 γιὰ τὰ ᾔψηλά σὰς κούτελα τὰ ᾔπῃρε μὲ καὶ ἄλλη,
 καὶ οἱ Σατανάδες μετὰ γυμνὸ ἀπέμειναν κεφάλι.
 Φ.—Τί μασκαράδες ! τί κακό, καὶ σύγχυσις ὅποια !
 ὦ Ἴανοι διπρόσωποι μετὰ δύο προσωπεῖα,

- πού ἅμα τὸνα βγάζετε τὸ δεύτερον φορεῖτε,
ὦ τρυφηλοὶ Ἀσύριοι καὶ χαῦνοι Συδαρίται,
προσφέρετέ μου πέταλα γιὰ νὰ σὰς πεταλώσω...
ἄς εἶχα χίλια δάκτυλα γιὰ νὰ σὰς φασκελώσω.
Περάσετε, περάσετε.... πῶ! πῶ! τί μασκαράδες!...
ἰδοὺ μεσῖται πάμπολλοι, τῆς Μπόρσας φουκαράδες,
μὲ δάκρυα, μὲ στεναγμούς, μὲ ὄψιν σουδαρίου,
σκουπίζουνε τὰ ἴπισω των μὲ μετοχὰς Λαυρίου.
- Π.— Ἰδὲ τριγύρω μέγαρχα καὶ σταύλους καὶ καλύβας!...
ἰδοὺ! Ἰππότης ἔρχεται καὶ ὁ μανάβης Γρίδας
καὶ δεξιὰ του ἔφιππος ἢ Τρελλοκατερίνα
μὲ Ἀμαζόνος ἔνδυμα, μὲ μάγουλα σὰν κρίνα,
μὲ θέλγητρα ἐπαγωγὰ καὶ χάριτας παντοίας,
ὡς ἀντιπρόσωπος λεπτή τῆς ἀριστοκρατίας.
- Φ.— Καὶ ὁ Τρικρούπης ἔρχεται ἀλύγιστος κι' εὐθύς
καὶ ὁ Μανέτας χωριστὰ ὁ καὶ περαιτηθεὶς,
κι' ἀκούοντι ὀπίσω του παράπονα μεγάλα
καὶ κατηφῆς ἀκολουθεῖ καὶ ἡ κυρὰ Δασκάλια.
- Π.— Νά! κι' ἡ ἀντιπολίτευσις κι' ὁ Θεωδωρῆς ὡς Ἀρης
κι' ὁ Καρχαπάνος δίπλα του ὡς εἶδος καμηλιάρης.
Νά! νά! βαροῦν τὸν ταμπουρᾶ παυμένοι πατριῶται,
«Καρχίσκᾶκη ἀρχηγὲ καὶ καπετάνε πρώτε,»
κι' ὁ Θεωδωρῆς ὁ λαχανᾶς πρὸς τὴν Αὐλὴν σιμόνει
κι' ὁ Λεμονῆς τὴν γλώσσαν του δροσίζει μὲ λεμόνι.
- Φ.— Περάσετε, περάσετε, τοῦ κόσμου μασκαράδες,
νὰ πάρετε κι' ἐκ μέρους μας βραδεία καὶ παράδες.
Περάσετε νὰ σὰς ἰδῶ, διαβόλου σκυλολόγι,
τοῦ ἔθνους ἀντιπρόσωποι καὶ πολιτειολόγοι.
Ἄς γίνουν ὄλα θάλασσα, ἄς γίνουν ὄλα νίλα,
τοῦ προσφιλοῦς Συντάγματος ἄς σχίσωμεν τὰ φύλλα,
καὶ κάθε νόμος ἄς ριφθῆ σὲ μὴ καὶ ἄλλη βοῦτα
καὶ ἄς στρωθοῦμε ἴστο χορὸ μὲ ντέφια καὶ λαγοῦτα.
Ἀλείψετε τὰ πρόσωπα μὲ ἄφθονον τρυγίαν,
ἀλλάξετέ μας, ρήτορες, Χριστὸν καὶ Παναγίαν,
τελεῖτε Διονύσια καὶ πικνυχιδίων κώμους
ἴστην Πικνελλήμιον βουλήν καὶ εἰς τὰς ὑπονόμους,
κι' ἄς γδάρη τὸ τομάρι μας ἐκάστη ἐξουσία
ὡς ὁ Ἀπόλλων ἐγδαρε τὸ δέρμα τοῦ Μαρτύχ.
- Π.— Πέρνα, Ἑλλάς μου προσφιλῆς, κατχμουτζουρωμένη,
πεινώσα, κορδακίζουσα, κλασαυχενιζομένη,
μὲ δάφνας, μὲ κειμήλια, μὲ ἀργυρὰ τσαπράζια,
μὲ φουστανέλα, μὲ σιγὴν καὶ μὲ κοκότας νάζια,
μὲ τοῦ σοφοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ ὑψηλὰ κολλάρα,
μὲ τὸν μποξᾶ τοῦ Θεωδωρῆ, μὲ τοῦ Κομνᾶ τὴν κλάρα,
μὲ τὰς μεγάλας κεφαλὰς καὶ τὰς μικρὰς σου ὄλας,
μὲ Ραυτοπούλους ποιητὰς, μὲ παστρικούς Μανσόλας,
μὲ τοὺς Τελώνιας τοὺς κλεινοὺς καὶ μὲ τοὺς Προστολάκας,
μὲ σύμπαντας τοὺς κλέπτας σου, τοὺς εὐρυσεῖς καὶ βλάκας.
- Φ.— Ἐμπρός, ἔμπρός, βρὲ Περικλῆ, ἀπὸ αὐτὸ τὸ κάρων
εἰς ὄλους ἄφθονον τροφήν ἄς ρίψωμεν κανθάρων.

- Π.— Ἄς ρίψωμεν, βρὲ Φασουλῆ...
Φ.— Ἄς ρίψωμεν ἀκόμα
γιὰ νὰ χορτάσῃ μὲ αὐτὴν τοῦ καθενὸς τὸ στόμα.
Π.— Νά! φᾶτε, χρυσοκάνθηροι...
Φ.— Νά! φᾶτε, μασκαράδες.
Π.— Ρωμηοὶ νεφελοκόκκυγες, ψευτοκλαμπράδες.
Φ.— Ἐ! καὶ τοῦ χρόνου, βρὲ παιδιὰ... καὶ τώρ, βρὲ σκληρῆ,
ἀλλήλους ἄς ξυλίσωμεν μὲ δυνατὸ στηλιάρι.

(Ταῦτα εἰπόντες τὰ ἐντὸς τοῦ κάρου των σκρόνουν
κι' ἀμέσως μὲ τὰ ξύλα των ἀλλήλους μπαγλαρόνουν.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ροδοκανάκης Χρῆστος καὶ τὴν πατριδὴ Χιώτης
κι' αὐτὸς ἀνηγορεύθη Ἀσκληπιᾶδης πρώτης,
καὶ ἄριστα ἐπῆρε μετὰ πολλῶν ἐπαινῶν
τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων καὶ τῶν περυσταμένων.

Ἄφου πολλοὶ τὰ ἔδωκαν μ' ἐμὲ τὸν φουκαρᾶ
καὶ ἴστον Ρωμηὸ συνδρομητὰς ἐγγράφουν ὅταν θέλουν,
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ λέγω σοβαρὰ
πῶς ὅσοι μόνον πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν δὲν στέλλουν
καὶ πληρωμῆς ἀπόδειξιν ὁ ἴδιος δὲν τοὺς κᾶνω,
γιὰ τούτους δὲν ἐνέχεται ἡ μούρη μου καθόλου,
κι' ἄς μὴ φορτόνωνται: συχνὰ ἴστη ράχη μου ἀπάνω,
νὰ μὴν τοὺς στείλω ἀνκυλα κι' ἐγὼ κατὰ διαβόλου.

Σειρὰς Ρωμηοῦ ζητεῖτε μιᾶς πενταετίας;...
ἴστο βιβλιοπωλεῖον πωλοῦνται τῆς Ἑστίας.
Τὴν ἱστορίαν δ' ὄλην αὐτῶν τῶν πέντε χρόνων
ἀντὶ δραχμῶν πενήντα θὰ σὰς τὴν δώσουν μόνο ν.

Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον
μὲ τὸ Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τῆς Ἑστίας ὀρίσεται τὸ βιβλιοπωλεῖον,
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
ὅπου θαρρῶ πῶς ὄλους σας πολὺ ἐνδιαφέρει....
λεπτὰ πενήντα ἢ τιμὴ, καθὼς καθένας ξέρει.

Ἡ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κᾶνω — πῶς ἴστο σπῆτι μου ἀνέθη,
ἐπὶν Κεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἐκνοδοχεῖον Βύδη, — δὲν ἴστο λάδι, τρεῖς ἴστο ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα οἰχὼς ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.